

Històries als vidres dels aparadors

D'altra banda, de la ma teua manera que el reflex de la ciutat s'incloïa en els aparadors fotogràfics per Eugène Atget a començaments del segle XX, ens acompanya. Malgrat això, també s'apareix a les seves fotografies.

I per primera vegada es podrà veure *El negociador de vidres*, el primer vídeo d'una sèrie en la qual l'artista està treballant a Catalunya. Segona Malagrida, aquesta obra tracta de la formació de les imatges. "Sabem molt ben distingir, en tot instant, entre la política que Ciutatrot va fer sobre Picasso. En va situar davant la tela mentre Picasso pintava, i es podia veure com la imatge anava canviant. En aquest sentit, el gest de l'artista d'obrir vidres esdevé molt poètic, representa el gest del pintor en els triar, i, una altra vegada, darrere hi podem veure la vida del carrer. I en el vídeo que es pot veure a la galeria, la tractació del que passa darrere esdevé gairebé més important que el gestos del personatge".

Fines tres tantes des, fotografies veïades, aparadors pintats... Què aporten aquestes "obstacles" de la ma de a l'obra de Malagrida? "No els busco, els obertes, però els acabo trobant", afirma l'artista, i s'afegix que a aquestes petites accidents se ma reflexion un esperit més del "soul" a l'hora d'abordar el rigor de la fotografia documental.

Potser és a través d'aquestes petites gestos, de aquestes veïades, de les múltiples la vista dels edificis o dels terrers abocats que, a través veïades, les fotografies

després arriba a fer una reflexió més elaborada sobre l'obra", diu. La semblança que aquestes fotografies de gran format poden tenir amb l'expressivisme abstracte o l'informalisme cal a la.

probablement, el que primer crida l'atenció, abans d'entendre'n com els nous matisos com els relacionats amb les terreres socials que queden mai no des dels vidres o les referències més minúscules que en podem extreure.

Ros Ribas i Ros Ribas, des dels aparadors d'Anna Malagrida

Aparadors dins la Senda.
Antoni Ribas parla amb
Anna Malagrida, la fotògrafa
que els ha fet entrar dins la
galeria.

L'any 2003, un pinyent es abelair va escriure a *El negociador de vidres* moderns: "A la porta d'un cas, veïades n'he a les vidres i l'humiditat per davant i per darrere, a l'edifici un d'aquests imbecils, a qui l'vegetació li fa el seu a sobre i el cap els seus per què. Al seu costat, sostinguts els seus pel tamboret indigestible, hi seua la seva anant. Aquesta dos fessors no pensen d'és fins i tot a què que mirin? A mesura, que les mirades de l'imbècil i, no contemplan la malitja com un riu que els torna la seva imatge. En realitat existeixen més per al pintor de l'aparador que per al seu propi". Aquest text ha estat l'una de les fonts d' *Aparadors*, la sèrie de fotografies de bancos comercials

parisencs la ma de què la fotògrafa Anna Malagrida (Baixos, 1970) va iniciar el 2008 i una part de la qual es pot veure a la galeria Senda.

Mentre que el text de Baudelaire va copsar el naixement de les grans mirades, els aparadors de Malagrida, els aparadors de l'Espanya, perquè els comerços que publicitat tenen la nox, o hi estan fent reformes, ens porten l'actua l'ha i fan reflexions, per exemple, a la crisi econòmica que els pot haver conduït a tancament. Aquesta no és l'única lectura que en podem fer. Com que les fotografies mantenen el format de la paradors, i en conserven el març, ens trobem davant de "la imatge d'una imatge".

A les hores, sempre acompanyades d'imatges d'interacció d'aquestes imatges, el primer del qual l'artista vol que sigui sensitiu. "Eso que la primera perspectiva de l'obra sigui emotiva, que produeixi una reacció emocional en l'espectador, i que

Malagrida, on podem trobar rastres de la vida que els a la ma de del ritme i de la ma de del ritme frenat de les grans ciutats. "La modernitat és alhora realitat, alhora fugida, alhora contingut, la meitat de l'art, l'altra meitat el qual és allò etern i immutuable", va escriure també Baudelaire el mateix text.

A la ma Malagrida: Aparadors
Galeria Senda, Plaça 19 de mayo